

Jacques de Vroomen

Mijn schild ende betrouwen

Het leek op zo'n moderne communicatiesatelliet. Je ziet ze wel eens bij een heldere onbewolkte avondhemel. Geen vallende maar een wandelende ster. Mijn ouders wezen ze me soms aan: een V1, op weg naar Engeland. Ik was zes jaar en de oorlog zou niet al te lang meer duren. Dat laatste is natuurlijk achterafgepraat. De schrik voor de V1 zat er bij mijn vader en moeder goed in, want die dingen haalden Engeland lang niet altijd. Op de zondagse wandeling, niet door de natuur, want daar hielden mijn ouders niet van, maar door het winkelcentrum van Tilburg, zag ik soms de reden voor hun schrik. In een rij huizen ontbraken er plotse-ling een paar. Daar was dan zo'n V1 op neergekomen. Toch een vallende en geen wandelende ster.

Anders dan mijn ouders was ik echter nooit bang dat Hitlers ge-
heime wapen op ons huis zou kunnen neerkomen. Ik koesterde
een onwankelbaar vertrouwen in de afwerende macht van de
eerbiedwaardige Peerke Donders (1). Dat vertrouwen werd
gevoed door aanhoudend gebed. Bij de dagelijkse blote knieën op
het koude zeil, vóór het slapengaan, hoorde ook een oproep aan
de eerbiedwaardige Peerke om zijn stad te behoeden voor het
gevaar van neerstortende V1's. We baden in het Tilburgs tot
hem. Dat verstond hij verreweg het beste. De tekst was kort en
krachtig:

Heilig Peerke,
Doutum nog een keerke,
Doutum mee geweld,
Dattie komt int open veld.

Als zesjarige stelde ik me voor dat op het moment waarop zo'n
V1 aanstalten zou gaan maken op onze straat naar beneden te
storten, Peerke gewoon even een arm uit de hemel zou steken om
het ding een stevig zetje te geven. Voor een beetje heilige een
wissewasje.

De uitdrukking 'open veld' begreep ik niet. Dacht bij die woor-
den altijd aan de *Veldstraat*. De Veldstraat vormde de grens tus-
sen onze en de volgende parochie. In die straat woonden een paar
jongens die vonden dat ik hun territorium niet straffeloos kon be-
treden. Ze waren ouder dan ik en nogal sterk. Een wandeling

door 'hun' straat had me meer dan eens een rake klap bezorgd. De laatste regel in het gebed tot Peerke sprak me nogal aan. Ik vroeg mijn hemelse beschermer feitelijk iedere dag om, als hij zo'n Vl een duwtje gaf, hem dan maar meteen even richting Veldstraat te duwen. Zou hun verdiende straf zijn. Peerke heeft dat nooit gedaan waaruit maar weer eens blijkt hoe heilig deze Tilburgse weverszoon was.

1) Peerke Donders, in beschaafd Latijn, Petrus Donders, was (en is) een zeer gevierde Tilburger die de officiële kerkelijke eretitel *eerbiedwaardig* had verworven, omdat in Rome een proces aanhangig was gemaakt voor zijn heiligverklaring. De eenvoudige Tilburgse weverszoon is een jaar of tien geleden door de paus officieel *zalig* verklaard. De heiligverklaring schiet niet erg op, wat samenhangt met de nederigheid van deze zalige. Peerke hield al tijdens zijn leven niet van aandacht. Een vlotte heiligverklaring, waarvoor nu eenmaal een paar spectaculaire wonderen nodig zijn, bevordert je met zo'n mentaliteit natuurlijk niet.

